

Arrest

nr. 324 696 van 7 april 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat I. SWERTS *loco* advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 oktober 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 19 oktober 2022 om internationale bescherming. Op 26 februari 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u een soennitische Pashtoen uit Qamar (district Narang, provincie Kunar, Afghanistan). U heeft twee paternale ooms die voor het Afghaanse leger werkten en die overleden bij een aanval door de taliban voordat u zelf geboren was. Uw oudere broer A. G. (...) werkte sinds 25/9/1394 (Afghaanse kalender, komt overeen met 3 december 2015) voor de

inlichtingendienst van het Afghaanse nationale leger (ANA). Hij was sergeant voor het Pamir korps in Kunduz. Ongeveer anderhalf jaar voor de machtsovername zag u 's avonds laat twee gemaskerde mannen aan een brug. U meldde het aan uw vader, die uw broer A. G. (...) op de hoogte bracht. A. G. (...) meldde het incident aan het districtscentrum. Diezelfde nacht nog kwamen overheidsmedewerkers van het district een mijn onschadelijk maken die de taliban onder de brug hadden geplaatst. Een week of anderhalve later kreeg uw vader een dreigbrief van de taliban en werd hij ook door hen gebeld, met de boodschap dat hij zijn zoon A. G. (...) moest weghalen van de overheid. Een maand later vonden overheidsmedewerkers opnieuw een mijn aan diezelfde brug. Opnieuw stuurden de taliban een brief naar uw vader en belden ze hem op. Ze beschuldigden u ervan degene geweest te zijn die hen verklikt had en eisten dat uw vader u aan hen zou overleveren. Een maand na de tweede brief werd uw huis geraakt door een raketinslag. Daarbij kwamen een koe en twee geiten om het leven toen de stal instortte. Nog eens twee maanden later werd uw huis beschoten vanaf de bergen. Daarbij vielen geen doden of gewonden. Toen de taliban in augustus 2021 de macht overnamen, vluchtte u naar Kaboel en verliet u samen met uw broer A. G. (...) het land. Bij de grensovergang tussen Iran en Turkije raakte u uw broer A. G. (...) kwijt. Niemand heeft sindsdien nog iets van hem gehoord. Op de vijftiende dag van de ramadan van 2023 (komt overeen met 5 april 2023) werd uw vader thuis meegenomen door de taliban. Uw moeder, uw twee jongere zussen en uw drie jongere broers verhuisden hierna naar het huis van uw maternale oom. Uw oom heeft bij het districtshuis en het provinciehuis naar uw vader gevraagd, maar slaagde er niet in om meer informatie te bekomen over zijn verdwijning. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u om gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara; een kopie van een Afghaans schooldocument; een kopie van de taskara van uw broer A. G. (...), een kopie van de taskara van uw vader; negen foto's van uw broer A. G. (...) in het leger; een kopie van het legerboekje van uw broer A. G. (...) en een kopie van een attest van het Rode Kruis dat u kreeg nadat u hen contacteerde om uw broer terug te vinden.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Aan uw relaas kan geen geloof gehecht worden en dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast doordat u leeftijdsfraude pleegde:

- U verklaarde 17 jaar oud te zijn maar na medisch onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij op 20 oktober 2022 werd u ouder dan achttien jaar geschat, namelijk 23.7 jaar oud met een standaarddeviatie van 1.9 jaar. Aldus gaf u niet uw werkelijke leeftijd op. U legde een Afghaanse identiteitskaart (taskara) neer ter staving, maar dit is enkel een kopie waarvan de bewijswaarde aldus beperkt is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

Ten tweede is het niet geloofwaardig dat uw broer A. G. (...) in Afghanistan als sergeant voor het nationale leger werkte:

- Ondanks het feit dat u herhaaldelijk de kans geboden werd om hierover te vertellen, bleek u amper iets over de werkzaamheden van uw broer bij het leger te kunnen zeggen. Hiernaar gevraagd, kwam u niet verder dan dat hij gewond raakt bij een explosie in Baghlan en dat hij ook een keer moest overnachten op een begraafplaats in Kunduz (NPO, p. 5 en p. 6). Over geen van beide gebeurtenissen kon u ook maar enig relevant detail vertellen. U kende geen details over de precieze aard van de explosie waarbij uw broer gewond raakte en u wist niet in welk ziekenhuis hij na de explosie terechtkwam (NPO, p. 5). Ook over de val van Kunduz en he uw broer dat beleefd had kon u zich niets herinneren (NPO, p. 6). U kon verder geen enkel verhaal of geen enkele anekdote vertellen over het werk van uw broer (NPO, p. 6). U stelt dat hij sergeant was maar u kon niets vertellen over het tijdstip of de omstandigheden van zijn promotie (NPO, p. 7). U kon niet zeggen wat het verschil was tussen zijn job in Kaboel en de job die hij eerder uitoefende (NPO, p. 12). U wist niet hoe zijn commandant heette en u kende ook geen namen van zijn collega's (NPO, p. 7). De weinige informatie die u over de job van uw broer kon geven, was bovendien afkomstig uit de door u neergelegde documenten, zoals u zelf ook aangaf (NPO, p. 7). Uw verregaande onwetendheid over het werk van uw broer is des te bevreesdend aangezien u volgens uw eigen verklaringen regelmatig contact had met uw broer toen hij op zijn werk was, via de telefoon van uw vader (NPO, p. 5). Dat u amper iets over zijn job kon vertellen, komt dan ook niet geloofwaardig over. De tegenwerping van uw advocaat dat u nog jong was toen u uit

Afghanistan vertrok, doet daaraan geen afbreuk. Uit de leeftijdtest kwam immers naar voren dat u bij uw vertrek een stuk ouder was dan u voorhoudt (cf. supra). Bovendien onderhoudt u nog steeds contact met uw moeder en had u zich ook via die weg kunnen informeren over uw broers carrière bij het leger (NPO, p. 6).

Ten derde is het niet geloofwaardig dat u en uw broer door de taliban bedreigd werden nadat jullie hen verklikt hadden bij de voormalige Afghaanse overheid:

- Doordat het niet geloofwaardig is dat uw broer voor het leger werkte, is het ook niet geloofwaardig dat hij u hielp om de taliban te verklikken en dat de taliban om die reden uw familie bedreigden.
- Het is niet geloofwaardig dat de taliban open en bloot in het zicht van toevallige passanten en op wandelafstand van uw huis een mijn onder een brug zouden plaatsen, terwijl u volgens uw verklaringen vlak bij een controlepost van de overheid woonde (NPO, p. 10 en p. 12).
- Het is niet geloofwaardig dat de taliban van uw vader zouden vragen dat hij u aan hen zou uitleveren. Uw broer werkte volgens uw verklaringen immers voor het nationale leger. Er kan niet begrepen worden waarom de taliban het risico zouden nemen om de broer van een ideologische tegenstander in hun rangen op te nemen. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Uw tegenwerping dat de taliban u misschien vroegen om u bij hen te melden zodat ze u vervolgens konden vermoorden (NPO, p. 15), is louter een blote bewering van uw kant die weinig steek houdt. Indien de taliban u werkelijk wilden doden, komt het niet geloofwaardig over dat ze u per brief op voorhand zouden uitnodigen. Zo gaven ze u immers de kans om te ontsnappen, wat u uiteindelijk ook deed.
- U legde wisselende en onderling weinig coherente verklaringen af over de manier waarop de taliban u en uw familie bedreigden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u tot twee keer toe dat de taliban in hun tweede dreigbrief schreven dat u bij hen moest gaan om uitleg te geven (DVZ, Vragenlijst CGVS, d.d. 30 januari 2023, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS ontkende u dat u bij de taliban moest gaan om uitleg te geven en stelde u dat de taliban in hun tweede brief enkel gevraagd hadden om hen niet meer te verklikken (NPO, p. 3). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat er de tweede keer geen dreigbrief was en jullie toen enkel gebeld werden door de taliban (NPO, p. 11). Vervolgens corrigeerde u zichzelf nogmaals en stelde u dat er wel degelijk een dreigbrief was. In die brief stond dat u zich moest melden bij de taliban en dat uw broer A. G. (...) moest stoppen met zijn job bij de overheid (NPO, p. 11). Uw steeds wisselende verklaringen over de inhoud van de tweede dreigbrief van de taliban ondermijnen de geloofwaardigheid ervan. Uw tegenwerping dat de tolk het bij de DVZ tot twee keer toe verkeerd noteerde en vervolgens ook nog eens weigerde om het nadat het aan u was voorgelezen te corrigeren, kan niet overtuigen (NPO, p. 15).
- U vermeldde de raketinslag op uw huis niet tijdens uw interview bij de DVZ. Uw tegenwerping dat u enkel gevraagd werd om de belangrijkste punten te vertellen, kan niet gevolgd worden (NPO, p. 20). Dat de taliban een raket op uw woning afschoten, kan immers bezwaarlijk als een detail gezien worden.
- U legde weinig gedetailleerde en weinig doorleefde verklaringen af over de raketinslag op uw huis en over de schietpartij die erop volgde. Ondanks het feit dat u herhaaldelijk de kans geboden werd om hierover te vertellen, bleven uw verklaringen zeer oppervlakkig en weinig gedetailleerd (NPO, p. 13, 14 en p. 15).
- U legde weinig plausibele en daardoor ook weinig geloofwaardige verklaringen af over de manier waarop u en uw familieleden omgingen met de herhaaldelijke bedreigingen door de taliban aan jullie adres. Zo is het op zijn minst merkwaardig dat uw broer net nadat jullie voor de tweede keer door de taliban bedreigd werden, vanuit Kaboel naar huis kwam en daar een maand lang bleef logeren (NPO, p. 12). Ondanks de bedreigingen en de herhaaldelijke aanvallen van de taliban op jullie huis bleef ook uzelf nog meer dan een jaar in Afghanistan wonen. U bleef ook tot aan de machtsovername naar de madrassa gaan en uw vader bleef op het land werken. De enige veiligheidsmaatregel die jullie namen was dat u vroeger naar huis moest komen na school (NPO, p. 14). Uw tegenwerping dat het veilig was in het dorp omdat de overheid binnen de vijf minuten bij jullie huis stond, kan gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten maar moeilijk overtuigen

(NPO, p. 14). Ook uw tegenwerping dat de taliban jullie beschoten vanuit de bergen, biedt geen bevredigende verklaring voor jullie gedrag. Bij de tweede aanval ging het volgens uw verklaringen immers om kogels en niet om een raket, waardoor de afstand van de schutter tot het huis veel kleiner moet geweest zijn. Dat jullie zich desondanks veilig voelden door de aanwezigheid van de controlepost, komt niet geloofwaardig over. Temeer daar de taliban volgens uw verklaringen vlakbij uw huis tot tweemaal toe een mijn onder een brug hadden geplaatst (cf. supra). Ook uw tegenwerping dat jullie niet veel gronden hadden en dat uw vader de sinaasappelbomen moest verzorgen, kan maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 14). De manier waarop u en uw familie omgingen met de herhaaldelijke aanvallen door de taliban, ondermijnen uw geloofwaardigheid.

Ten vierde is het niet geloofwaardig dat uw vader na uw vertrek uit Afghanistan ontvoerd werd door de taliban:

- U legde over deze verdwijning heel summiere en weinig doorleefde verklaringen af. Het enige wat u kon zeggen, was dat ze uw vader hebben opgepakt vlakbij uw deur (NPO, p. 16). U wist niet hoeveel talibanleden daarbij aanwezig waren en kon verder geen details geven. Het enige wat u wist, was dat ze met een Ranger kwamen (NPO, p. 17). Nochtans kan in alle redelijkheid verwacht worden dat uw moeder, die erbij was toen uw vader werd meegenomen en met wie u nog steeds in contact staat, u hierover meer details zou verteld hebben.

- Het is niet geloofwaardig dat u en uw broer het land moesten ontvluchten uit vrees voor de taliban terwijl uw vader besloot om achter te blijven. Uw argument dat hij al oud was en de reisweg niet aankon, houdt geen steek (NPO, p. 18). Uw vader had volgens uw verklaringen immers ernstige bedreigingen van de taliban genegeerd. Indien hij zich werkelijk bedreigd zou voelen maar zich te oud voelde om naar Europa te reizen, had hij ook binnen Afghanistan een schuilplaats kunnen zoeken voor de taliban.

- U legde tegenstrijdige verklaringen af over het gedrag van de taliban in de periode tussen de machtsovername ende ontvoering van uw vader. Gevraagd of er voor de ontvoering iets gebeurd was, antwoordde u in eerste instantie negatief (NPO, p. 18). Toen u er vervolgens op gewezen werd dat het wel heel raar overkomt dat de taliban uw vader na de machtsovername eerst anderhalf jaar met rust lieten om hem vervolgens zonder voorafgaande waarschuwing plots te ontvoeren, wijzigde u plots uw verklaringen. Ditmaal stelde u dat de taliban net voordat ze uw vader meenamen nog naar u en uw broer waren komen vragen (NPO, p. 18). Geconfronteerd met uw eerdere ontkenning, antwoordde u ontwijkend dat de taliban geen rechtstreeks probleem met uw vader hadden maar enkel aan hem naar jullie hadden gevraagd (NPO, p. 18). Deze uitleg kan niet overtuigen. De vaststelling dat u zichzelf tegenspreekt over de problemen tussen de taliban en uw vader bevestigt het ongeloofwaardig karakter van uw relaas.

Ten vijfde is uw stelling dat uw ooms in een ver verleden voor het Afghaans leger werkten op zich onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd:

- U legde geen enkel document neer om te staven dat uw ooms in het leger werkten, waardoor het niet meer dan een blote bewering blijft. U bleek bovendien amper iets over deze ooms te weten. U wist niet in welk korps ze dienden en ze overleden allebei reeds voordat u geboren was (NPO, p. 17). U haalde op geen enkel moment een vrees aan die gelinkt was aan het feit dat uw ooms in het verleden mogelijks voor het leger werkten.

- Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat familieleden van personen die tot het Afghaanse leger behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat u mogelijks een ver familielid bent van een vroeger lid van het Afghaanse leger, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat deze zelf te maken heeft gekregen met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofd aannemelijk te maken.

Ten slotte zijn de door u neergelegde documenten niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan:

- De door u neergelegde taskara's van uzelf, uw broer en uw vader zijn louter kopies die slechts een beperkte bewijswaarde hebben (cf. supra). Hetzelfde geldt voor het schoolboekje dat u neerlegde.

- Uit de foto's die u neerlegde van uw broer in het leger blijkt niet dat de afgebeelde persoon daadwerkelijk uw broer is. U wist niet hoe uw moeder precies aan die foto's geraakt was en kon niet zeggen of het ging om foto's die op een geheugenkaart stonden dan wel om afgedrukte foto's die uw moeder thuis gevonden had (NPO, p. 19). U kon bovendien niet op een coherente manier uitleggen hoe het komt dat u geen enkele foto

van uzelf samen met uw broer kan neerleggen (NPO, p. 20). Het komt bevreemdend over dat u niet over dergelijke foto's beschikt, temeer daar uw broer volgens uw verklaringen regelmatig voor een langere periode thuis verbleef (cf. supra). U legde overigens na afloop van het persoonlijk onderhoud ook geen enkele foto neer waar u of uw broer samen met uw vader op te zien zijn en dit ondanks het feit dat u hier tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet naar werd gevraagd (NPO, p. 20).

- De door u neergelegde kopie van het legerboekje van uw broer kadert in een ongeloofwaardig relaas en heeft daardoor weinig bewijswaarde. Er dient in dit verband ook gewezen te worden op de geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten (cf. supra).

- Het attest van het Rode Kruis dat u neerlegde bewijst niet dat uw broer in het Afghaans nationaal leger zat en ook niet dat jullie door de taliban werden bedreigd. Dat uw broer mogelijks vermist is geraakt bij de reis vanuit Afghanistan, is betreurenswaardig maar voor de inhoud van deze beslissing niet relevant.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus u niet kan toegekend worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden,

met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA

Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machts_overname_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers

land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Zo moet worden vastgesteld dat u tot eenentwintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U ging negen jaar lang naar school in Afghanistan en volgde ook koranles (NPO, p. 7 en p. 8). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Uw advocate haalde verder nog aan dat u verwesterd bent, dat u uit een familie komt die een sterk antitalibansentiment koestert en dat u al Nederlands spreekt. Uzelf stelde echter dat uw religie nog steeds de islam is en u ontkende verwesterd te zijn (NPO, p. 22). U heeft respect voor de regels in België, maar er is niets aan u veranderd (NPO, p. 22). U heeft geen andere ideeën sinds u uit Afghanistan in België kwam wonen. U gaat ook niet naar school in België omdat u op de wachtlijst terecht kwam en er nog geen plaats voor u is. Uw vrienden in Sint-Niklaas zijn allemaal Afghanen (NPO, p. 22).

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U maakt niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker maakt ook gewag van een beoordelingsfout.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen over de feiten en gebeurtenissen en zijn vervolgingsvrees die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht en zijn verzoek om internationale bescherming en gaat uitvoerig in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas door de adjunct-commissaris.

Hierna gaat verzoeker in op *“het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuigingen en/of het behoren tot een specifieke sociale groep”*. Hij vangt aan met een omstandige analyse van de principes van een dergelijk onderzoek en past deze als volgt toe op zijn persoon:

“In casu moet bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep, rekening worden gehouden met zijn leven hier in België.

Verzoeker heeft hier een uitgebreid netwerk uitgebouwd.

Verzoeker werkt in een restaurant, waarvan hij verschillende contracten aan dit verzoekschrift toevoegt. (stuk 4)

Daarnaast heeft verzoeker al een relatie gehad met een Belgisch meisje, wat wijst op de aanname van typisch Westerse waarden.

Verzoeker meent dat hij minder strikt is in zijn geloof dan in Afghanistan.

Daarnaast drinkt verzoeker alcohol. In het restaurant waar hij werkt wordt er veel gedronken en gedanst. Hij heeft zich daarnaast ook ingeschreven in een school waar hij de Nederlandse taal kan leren.

Uit deze verklaringen blijkt aldus dat verzoeker hard werkt en zich duidelijk openstelt voor de Belgische samenleving.

Alleen al uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker zich duidelijk heeft aangepast aan de Belgische samenleving en de hier van toepassing zijnde gedragsregels. Bijgevolg vormen zijn verklaringen een eerste duidelijke aanwijzing dat verzoeker de normen en waarden die aan de basis liggen van deze regels eigen heeft gemaakt en tot een kernbestanddeel van zijn leven hier in België heeft gemaakt op een manier dat dit onlosmakelijk tot zijn identiteit en zijn persoonlijkheid is gaan behoren en dat er van hem dus niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft na terugkeer in Afghanistan.

Tot slot betwist verwerende partij niet dat verzoeker in augustus 2021 vertrokken is uit Afghanistan.

Het is bovendien ook niet betwist dat verzoeker inmiddels meer dan twee jaar uit Afghanistan weg is en sindsdien grotendeels in Europese landen verbleven heeft, waaronder het grootste deel in België uiteraard.

Gelet op het geheel aan voorliggende elementen, wordt voldoende aangetoond dat verzoeker voldoende geïntegreerd, blootgesteld en ondergedompeld geweest is in de Belgische samenleving en eraan deelneemt op een manier waarop redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zijn denkbeeld ernaar gevormd is en zijn waarden en normen heeft aangepast aan de Belgische maatschappij.

Hierdoor is het onmogelijk te verwachten dat hij zou moeten doen alsof hij niet met dergelijke waarden en normen in contact is gekomen, ook al zou hij alle mogelijke inspanningen leveren om ‘het spel te spelen’.

Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden, die cumulatief beoordeeld moeten worden, kan er redelijkerwijs aangenomen worden dat van verzoeker niet verwacht kan worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de huidige regels en sociale voorschriften van de de facto-overheid kan aanpassen, dat de kans reëel is dat hij zich, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken en dat hij om deze redenen zal opvallen en in de aandacht zal komen te staan.

Gelet op al deze elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke en/of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.”

Daarna wijdt verzoeker uit over het risico omwille van een toegeschreven vorm van verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa.

Wat de actuele veiligheidssituatie betreft, stelt verzoeker zich het recht voor te behouden *“om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie”*.

Als bijlage bij het verzoekschrift worden *“The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)”* (stuk 3) en arbeidsovereenkomsten (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 26 februari 2025 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024 en aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024.

2.2.2. Bij een op 28 februari 2025 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet drie getuigenissen (stukken 1, 2 en 3), twee arbeidsovereenkomsten (stukken 4 en 5) en e-mails van een stafmedewerker van de dienst “*Restoring Family Links*” van het Rode Kruis (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middele*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/1, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker niet betwist dat hij meerderjarig is – en ook was bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming –, zodat dit onderdeel van het middel hoe dan ook als niet-ontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte

de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) aan zijn relaas geen geloof kan worden gehecht, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij zal worden gedood door de taliban. Ongeveer anderhalf jaar voor de machtsovername zou hij aan zijn vader gemeld hebben dat hij twee gemaskerde mannen aan een brug had gezien. Zijn vader zou zijn broer, die sergeant was voor de inlichtingendienst van het Afghaanse nationale leger (ANA), hiervan op de hoogte hebben gebracht. Diezelfde nacht zou een mijn die de taliban onder de brug hadden geplaatst door overheidsmedewerkers onschadelijk zijn gemaakt. Ongeveer een week later zou zijn vader een dreigbrief van de taliban hebben gekregen en door hen gebeld zijn geweest, met de boodschap dat hij zijn zoon – verzoekers broer – moest weghalen van de overheid. Een maand later zouden overheidsmedewerkers opnieuw een mijn aan diezelfde brug hebben gevonden, waarna de taliban opnieuw een brief stuurden naar zijn vader en hem opbelden en eisten dat hij verzoeker aan hen zou overleveren omdat hij hen verklikt had. Een maand na de tweede brief zou verzoekers huis geraakt zijn door een raketinslag en nog eens twee maanden later zou zijn huis beschoten zijn vanaf de bergen. Toen de taliban in augustus 2021 de macht overnamen, zou verzoeker samen met zijn broer het land verlaten hebben. Bij de grensovergang tussen Iran en Turkije zou hij zijn broer zijn kwijtgeraakt. Op 5 april 2023 zou zijn vader thuis zijn meegenomen door de taliban.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst overweegt de adjunct-commissaris terecht dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aangetast doordat hij leeftijdsfraude pleegde. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“U verklaarde 17 jaar oud te zijn maar na medisch onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij op 20 oktober 2022 werd u ouder dan achttien jaar geschat, namelijk 23.7 jaar oud met een standaarddeviatie

van 1.9 jaar. Aldus gaf u niet uw werkelijke leeftijd op. U legde een Afghaanse identiteitskaart (taskara) neer ter staving, maar dit is enkel een kopie waarvan de bewijswaarde aldus beperkt is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf))."

Door in zijn verzoekschrift aan te voeren dat hij na zijn verklaring bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming dat hij minderjarig was documenten ontving waaruit blijkt dat hij net 18 jaar was geworden, werpt verzoeker geen ander licht op de vaststelling dat hij leeftijdsfraude pleegde. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat hij ter verklaring van het verschil tussen zijn eerst opgegeven minderjarige leeftijd en de leeftijdstest waaruit achteraf bleek dat hij meerderjarig is opgaf dat de mensen zeiden dat hij zich minderjarig moest verklaren (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, blijkt hieruit wel degelijk kwaad opzet. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van minstens vier jaar, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid. Indien verzoeker zich minderjarig verklaart omdat mensen hem zeiden dat hij zich minderjarig moest verklaren, kan immers ook niet worden uitgesloten dat hij andere leugenachtige verklaringen aflegt omdat mensen hem hadden gezegd dit te moeten doen. Het gevolg dat de adjunct-commissaris verbindt aan de leeftijdsfraude die verzoeker pleegde, is dan ook allerminst buiten proportie.

Verzoeker uit ook kritiek op de betrouwbaarheid van het leeftijdsonderzoek, doch hij kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Hij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State en werd van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', kennisgeving beslissing Dienst Voogdij). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft. Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de vaststelling die uit het leeftijdsonderzoek naar voren kwam steunt op de gangbare wetenschappelijke methode en dat daarbij al rekening werd gehouden met een foutenmarge of standaarddeviatie van bijna twee jaar. Verzoeker toont niet aan dat dit onredelijk is.

Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat aan verzoekers relaas geen geloof kan worden gehecht. Zo acht de adjunct-commissaris het ook niet geloofwaardig dat verzoekers broer in Afghanistan voor het ANA werkte. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

"Ondanks het feit dat u herhaaldelijk de kans geboden werd om hierover te vertellen, bleek u amper iets over de werkzaamheden van uw broer bij het leger te kunnen zeggen. Hiernaar gevraagd, kwam u niet verder dan dat hij gewond raakt bij een explosie in Baghlan en dat hij ook een keer moest overnachten op een begraafplaats in Kunduz (NPO, p. 5 en p. 6). Over geen van beide gebeurtenissen kon u ook maar enig relevant detail vertellen. U kende geen details over de precieze aard van de explosie waarbij uw broer gewond raakte en u wist niet in welk ziekenhuis hij na de explosie terecht kwam (NPO, p. 5). Ook over de val van Kunduz en he uw broer dat beleefd had kon u zich niets herinneren (NPO, p. 6). U kon verder geen enkel verhaal of geen enkele anekdote vertellen over het werk van uw broer (NPO, p. 6). U stelt dat hij sergeant was maar u kon niets vertellen over het tijdstip of de omstandigheden van zijn promotie (NPO, p. 7). U kon niet zeggen wat het verschil was tussen zijn job in Kaboel en de job die hij eerder uitoefende (NPO, p. 12). U wist niet hoe zijn commandant heette en u kende ook geen namen van zijn collega's (NPO, p. 7). De weinige informatie die u over de job van uw broer kon geven, was bovendien afkomstig uit de door u neergelegde documenten, zoals u zelf ook aangaf (NPO, p. 7). Uw verregaande onwetendheid over het werk van uw broer is des te bevreemdend aangezien u volgens uw eigen verklaringen regelmatig contact had met uw broer toen hij op zijn werk was, via de telefoon van uw vader (NPO, p. 5). Dat u amper iets over zijn job kon vertellen, komt dan ook niet geloofwaardig over. De tegenwerping van uw advocaat dat u nog jong was toen u uit Afghanistan vertrok, doet daaraan geen afbreuk. Uit de leeftijdstest kwam immers naar voren dat u bij uw vertrek een stuk ouder was dan u voorhoudt (cf. supra). Bovendien onderhoudt u nog steeds contact met uw moeder en had u zich ook via die weg kunnen informeren over uw broers carrière bij het leger (NPO, p. 6)."

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift in wezen grotendeels tot het louter vergoelijken van zijn beperkte kennis over de tewerkstelling van zijn broer bij het ANA, zonder ook maar een van de gedane vaststellingen daarover te weerleggen of te ontkrachten. Zo wijst hij op de inhoud van de gesprekken die hij en zijn moeder hadden met zijn broer en op zijn jonge leeftijd toen zijn broer begon te werken. Dit kan evenwel niet

verschonen dat hij amper informatie kon geven over de explosie waarbij zijn broer gewond geraakte of over hoe zijn broer de val van Kunduz had beleefd, terwijl hij naar eigen zeggen samen met zijn broer het land had verlaten en ook daarvoor, toen zijn broer op zijn werk was, regelmatig contact had met zijn broer. Wat verzoekers jonge leeftijd betreft, kan er bovendien op worden gewezen dat reeds is gebleken dat verzoeker zich jonger voordoet dan hij daadwerkelijk is. Verder ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze het gegeven dat verzoekers broer verschillende contracten had en maar kort in Kaboel gewerkt had kan verschonen dat verzoeker niet kon zeggen wat het verschil was tussen de job van zijn broer in Kaboel en de job die zijn broer eerder uitoefende.

Voorts kan in de verklaringen van verzoeker nergens worden gelezen dat hij antwoordde dat zijn broer “waarschijnlijk” in het ziekenhuis van Baghlan was terechtgekomen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker, hiernaar gevraagd, antwoordde dat zijn broer geen details had verteld over het ziekenhuis en dat zijn broer gewoon kort had verteld over het incident en dat hij nog opperde dat het “misschien” het ziekenhuis van Baghlan was (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Door voorts in zijn verzoekschrift zijn verklaringen te herhalen over de explosie in Baghlan waarbij zijn broer gewond raakte en over de val van Kunduz doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij over geen van beide gebeurtenissen ook maar enig relevant detail kon vertellen.

Door nog te citeren uit zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij kon antwoorden voor welk(e) korps(en) zijn broer gewerkt had en welke rang zijn broer had, werpt verzoeker ten slotte geen ander licht op de vaststelling dat de weinige informatie die hij over de job van zijn broer kon geven afkomstig was uit de door hem neergelegde documenten.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

Bovendien acht de adjunct-commissaris het om de volgende in de bestreden beslissing opgenomen redenen niet geloofwaardig dat verzoeker en zijn broer door de taliban bedreigd werden nadat zij hen verklikt hadden bij de voormalige Afghaanse overheid:

“• *Doordat het niet geloofwaardig is dat uw broer voor het leger werkte, is het ook niet geloofwaardig dat hij u hielp om de taliban te verklikken en dat de taliban om die reden uw familie bedreigden.*

• *Het is niet geloofwaardig dat de taliban open en bloot in het zicht van toevallige passanten en op wandelafstand van uw huis een mijn onder een brug zouden plaatsen, terwijl u volgens uw verklaringen vlak bij een controlepost van de overheid woonde (NPO, p. 10 en p. 12).*

• *Het is niet geloofwaardig dat de taliban van uw vader zouden vragen dat hij u aan hen zou uitleveren. Uw broer werkte volgens uw verklaringen immers voor het nationale leger. Er kan niet begrepen worden waarom de taliban het risico zouden nemen om de broer van een ideologische tegenstander in hun rangen op te nemen. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Uw tegenwerping dat de taliban u misschien vroegen om u bij hen te melden zodat ze u vervolgens konden vermoorden (NPO, p. 15), is louter een blote bewering van uw kant die weinig steek houdt. Indien de taliban u werkelijk wilden doden, komt het niet geloofwaardig over dat ze u per brief op voorhand zouden uitnodigen. Zo gaven ze u immers de kans om te ontsnappen, wat u uiteindelijk ook deed.*

• *U legde wisselende en onderling weinig coherente verklaringen af over de manier waarop de taliban u en uw familie bedreigden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u tot twee keer toe dat de taliban in hun tweede dreigbrief schreven dat u bij hen moest gaan om uitleg te geven (DVZ, Vragenlijst CGVS, d.d. 30 januari 2023, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS ontkende u dat u bij de taliban moest gaan om uitleg te geven en stelde u dat de taliban in hun tweede brief enkel gevraagd hadden om hen*

niet meer te verklikken (NPO, p. 3). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat er de tweede keer geen dreigbrief was en jullie toen enkel gebeld werden door de taliban (NPO, p. 11). Vervolgens corrigeerde u zichzelf nogmaals en stelde u dat er wel degelijk een dreigbrief was. In die brief stond dat u zich moest melden bij de taliban en dat uw broer A. G. (...) moest stoppen met zijn job bij de overheid (NPO, p. 11). Uw steeds wisselende verklaringen over de inhoud van de tweede dreigbrief van de taliban ondermijnen de geloofwaardigheid ervan. Uw tegenwerping dat de tolk het bij de DVZ tot twee keer toe verkeerd noteerde en vervolgens ook nog eens weigerde om het nadat het aan u was voorgelezen te corrigeren, kan niet overtuigen (NPO, p. 15).

- U vermeldde de raketinslag op uw huis niet tijdens uw interview bij de DVZ. Uw tegenwerping dat u enkel gevraagd werd om de belangrijkste punten te vertellen, kan niet gevolgd worden (NPO, p. 20). Dat de taliban een raket op uw woning afschoten, kan immers bezwaarlijk als een detail gezien worden.*

- U legde weinig gedetailleerde en weinig doorleefde verklaringen af over de raketinslag op uw huis en over de schietpartij die erop volgde. Ondanks het feit dat u herhaaldelijk de kans geboden werd om hierover te vertellen, bleven uw verklaringen zeer oppervlakkig en weinig gedetailleerd (NPO, p. 13, 14 en p. 15).*

- U legde weinig plausibele en daardoor ook weinig geloofwaardige verklaringen af over de manier waarop u en uw familieleden omgingen met de herhaaldelijke bedreigingen door de taliban aan jullie adres. Zo is het op zijn minst merkwaardig dat uw broer net nadat jullie voor de tweede keer door de taliban bedreigd werden, vanuit Kaboel naar huis kwam en daar een maand lang bleef logeren (NPO, p. 12). Ondanks de bedreigingen en de herhaaldelijke aanvallen van de taliban op jullie huis bleef ook uzelf nog meer dan een jaar in Afghanistan wonen. U bleef ook tot aan de machtsvername naar de madrassa gaan en uw vader bleef op het land werken. De enige veiligheidsmaatregel die jullie namen was dat u vroeger naar huis moest komen na school (NPO, p. 14). Uw tegenwerping dat het veilig was in het dorp omdat de overheid binnen de vijf minuten bij jullie huis stond, kan gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 14). Ook uw tegenwerping dat de taliban jullie beschoten vanuit de bergen, biedt geen bevredigende verklaring voor jullie gedrag. Bij de tweede aanval ging het volgens uw verklaringen immers om kogels en niet om een raket, waardoor de afstand van de schutter tot het huis veel kleiner moet geweest zijn. Dat jullie zich desondanks veilig voelden door de aanwezigheid van de controlepost, komt niet geloofwaardig over. Temeer daar de taliban volgens uw verklaringen vlakbij uw huis tot tweemaal toe een mijn onder een brug hadden geplaatst (cf. supra). Ook uw tegenwerping dat jullie niet veel gronden hadden en dat uw vader de sinaasappelbomen moest verzorgen, kan maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 14). De manier waarop u en uw familie omgingen met de herhaaldelijke aanvallen door de taliban, ondermijnen uw geloofwaardigheid.”*

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – wat niet correct of onzorgvuldig zou zijn aan de “cascaderedenering” in de bestreden beslissing dat omdat het niet geloofwaardig is dat verzoekers broer voor de voormalige overheid werkte, het niet geloofwaardig is dat hij verzoeker hielp om de taliban te verklikken. Hoe dan ook is het het geheel van de hierboven opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker en zijn broer door de taliban bedreigd werden nadat zij hen verklikt hadden bij de voormalige Afghaanse overheid.

Verzoeker acht het argument dat het niet geloofwaardig is dat de taliban open en bloot in het zicht van toevallige passanten en op wandelafstand van zijn huis een mijn onder een brug zouden plaatsen een louter subjectieve kwalificatie van de situatie, doch hij toont niet aan dat deze beoordeling feitelijk onjuist of onredelijk is. Wanneer verzoeker zijn vluchtrelaas niet ondersteunt met bewijskrachtige stukken, moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd. Dat de taliban een risico zouden nemen om in het zicht van toevallige passanten en op wandelafstand van verzoekers huis vlak bij een controlepost van de overheid een mijn zouden plaatsen acht ook de Raad een weinig aannemelijke verklaring die de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas ondermijnt. De Raad ziet voorts niet in op welke wijze aldus op onwettige wijze een voorwaarde wordt toegevoegd “aan wat m.b.t. de vaststelling van de algehele geloofwaardigheid en de bewijslast die op verzoeker rust in artikel 48/6 §§1 en 4 van de Vreemdelingenwet en in de richtlijnen daaromtrent van UNHCR (zie ook lager) is vastgelegd”. Verzoeker laat ook na dit te duiden.

Verzoeker laat nog gelden dat hij het erover had dat hij zich zou moeten melden bij de taliban en dat ze hem dan misschien zouden meenemen en dat hij niet had gezegd dat ze hem zouden willen rekruteren. In dat geval kan de motivering in de bestreden beslissing over het gebruik van gedwongen rekrutering door de taliban als overtollig worden beschouwd, maar is het nog steeds weinig aannemelijk dat de taliban verzoeker per brief op voorhand zouden uitnodigen en hem aldus de kans zouden geven om te ontsnappen.

Door in zijn verzoekschrift nog te citeren uit zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en te herhalen dat hij heeft getuigd van problemen met de

tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen op basis waarvan de adjunct-commissaris oordeelt dat hij wisselende en onderling weinig coherente verklaringen aflegde over de manier waarop de taliban hem en zijn familie bedreigden niet. De Raad wijst er hierbij nog op dat uit de hierboven aangehaalde motieven blijkt dat verzoeker ook op het CGVS verklaringen aflegde die niet met elkaar in overeenstemming waren. Verzoeker tracht de door de adjunct-commissaris vastgestelde tegenstrijdigheden ook nog te minimaliseren, doch hij slaagt er niet in de tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen.

Verzoeker beperkt zich nog tot een herhaling van zijn eigen standpunt, namelijk dat hem bij de DVZ werd gezegd dat hij gewoon de belangrijkste punten moest vertellen en niet in details te gaan en dat ze hem daar ook niet lieten verder vertellen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover, met name dat het gegeven dat de taliban een raket op zijn woning afschoten bezwaarlijk als een detail kan gezien worden, te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Dat ze verzoeker niet lieten verder vertellen, betreft voorts een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Daaruit blijkt immers dat verzoeker bij de DVZ op het einde van zijn interview de vraag kreeg of hij nog iets toe te voegen had en dat verzoeker deze vraag negatief beantwoordde (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Vragenlijst, punt 3.8). De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas, met name een raketinslag op zijn huis door de taliban, volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan. Door ten slotte nog aan te voeren dat hij er wel in slaagde om de gebeurtenissen bij de raketinslag voldoende gedetailleerd weer te geven en zijn verklaringen te citeren, doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de adjunct-commissaris van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Uit de geciteerde passage kan blijken dat verzoeker verklaarde dat er bij de raketinslag een koe en een geit waren gedood, dat de mensen van de overheid en van de post ter plaatse waren gekomen en hen hebben geholpen en dat hij niet meer had gezien of gehoord. Het hoeft geen betoog dat aan zulke verklaringen over een gebeurtenis die een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid maar moeilijk de *epitheta* 'doorleefd' en 'gedetailleerd' gegeven kan worden.

Verzoeker herhaalt nog dat zijn broer, als hij naar huis kwam, direct van de straat of van de weg naar huis kwam, doch hij weerlegt hiermee allerm minst dat het merkwaardig is dat zijn broer net nadat zij voor de tweede keer door de taliban bedreigd werden vanuit Kaboel naar huis kwam en daar een maand lang bleef logeren. Dat zijn broer zijn eerste dienst van vijf jaar voltooid zou hebben en in afwachting van een nieuw contract naar huis kwam, neemt niet weg dat hij als beweerde sergeant van het ANA een groot risico nam voor zichzelf en zijn familie door kort na twee bedreigingen door de taliban voor een maand naar huis te komen. Door voorts nog te stellen dat er niet één, maar twee controleposten in de buurt van zijn huis waren, overtuigt verzoeker nog steeds niet dat het veilig was in zijn dorp. De taliban hadden volgens zijn verklaringen immers al een raket op zijn woning afgeschoten en daarna nog zijn woning met kogels beschoten. De Raad ziet verder niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze de omstandigheid dat deze incidenten op afstand plaats vonden, maakt dat verzoeker zich thuis veilig kon voelen en daar nog zonder ernstige veiligheidsmaatregelen gedurende een jaar kon verblijven. Evenmin kan worden ingezien dat de geruststellingen door de districtschef en de (financiële) hulp van de voormalige overheid voor het bekomen van een nieuwe grond en dieren na de raketinslag een dergelijk effect zouden ressembleren.

Daarbij komt nog dat het om de volgende in de bestreden beslissing aangehaalde redenen niet geloofwaardig is dat verzoekers vader na verzoekers vertrek uit Afghanistan door de taliban ontvoerd werd:

“U legde over deze verdwijning heel summiere en weinig doorleefde verklaringen af. Het enige wat u kon zeggen, was dat ze uw vader hebben opgepakt vlakbij uw deur (NPO, p. 16). U wist niet hoeveel talibanleden daarbij aanwezig waren en kon verder geen details geven. Het enige wat u wist, was dat ze met een Ranger kwamen (NPO, p. 17). Nochtans kan in alle redelijkheid verwacht worden dat uw moeder, die erbij was toen uw vader werd meegenomen en met wie u nog steeds in contact staat, u hierover meer details zou verteld hebben.

• Het is niet geloofwaardig dat u en uw broer het land moesten ontvluchten uit vrees voor de taliban terwijl uw vader besloot om achter te blijven. Uw argument dat hij al oud was en de reisweg niet aankon, houdt geen steek (NPO, p. 18). Uw vader had volgens uw verklaringen immers ernstige bedreigingen van de taliban genegeerd. Indien hij zich werkelijk bedreigd zou voelen maar zich te oud voelde om naar Europa te reizen, had hij ook binnen Afghanistan een schuilplaats kunnen zoeken voor de taliban.

• U legde tegenstrijdige verklaringen af over het gedrag van de taliban in de periode tussen de machtsovername ende ontvoering van uw vader. Gevraagd of er voor de ontvoering iets gebeurd was, antwoordde u in eerste instantie negatief (NPO, p. 18). Toen u er vervolgens op gewezen werd dat het wel heel raar overkomt dat de taliban uw vader na de machtsovername eerst anderhalf jaar met rust lieten om hem vervolgens zonder voorafgaande waarschuwing plots te ontvoeren, wijzigde u plots uw verklaringen.

Ditmaal stelde u dat de taliban net voordat ze uw vader meenamen nog naar u en uw broer waren komen vragen (NPO, p. 18). Geconfronteerd met uw eerdere ontkennen, antwoordde u ontwijkend dat de taliban geen rechtstreeks probleem met uw vader hadden maar enkel aan hem naar jullie hadden gevraagd (NPO, p. 18). Deze uitleg kan niet overtuigen. De vaststelling dat u zichzelf tegensprekt over de problemen tussen de taliban en uw vader bevestigt het ongeloofwaardig karakter van uw relaas."

Door er op te wijzen dat hij al vertrokken was toen zijn vader ontvoerd was, beperkt verzoeker zich louter tot het vergoelijken van zijn summiere en weinig doorleefde verklaringen over de ontvoering van zijn vader en verklaart hij nog steeds niet hoe het komt dat zijn moeder, die er bij was toen zijn vader ontvoerd werd en met wie hij nog steeds contact heeft, hem daarover niet meer details vertelde.

Voorts beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn eigen standpunt, namelijk dat zijn vader vond dat hij moest blijven voor zijn familie en zelf ook te oud was om nog te vluchten, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover, met name dat dat geen steek houdt gezien de ernstige bedreigingen van de taliban die zijn vader had genegeerd en dat zijn vader ook binnen Afghanistan een schuilplaats had kunnen zoeken, te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielrelaas weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de adjunct-commissaris niet. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen.

Verzoeker betwist verder dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en wijst erop dat hij de vraag of er voor de ontvoering van zijn vader iets gebeurd is zo begrepen had dat ze vroegen of ze voor zijn ontvoering zijn vader iets hadden aangedaan. Dit betoog (*post factum*) vindt evenwel geen steun in de stukken van het administratief dossier. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker op de vraag of er in de periode voor de ontvoering van zijn vader iets was gebeurd antwoordde dat ze niets gezegd hebben tegen hem (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). De uitleg van verzoeker dat hij deze vraag zo begrepen zou hebben dat gepolst werd of de taliban zijn vader iets hadden aangedaan, is niet ernstig in het licht van zijn antwoord op deze vraag dat ze tegen zijn vader niets gezegd hebben en zijn latere verklaring dat ze aan zijn vader naar hem en zijn broer gevraagd hadden. Verzoeker toont met dit betoog allerminst aan dat de adjunct-commissaris een subjectieve invulling geeft aan zijn verklaringen. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat er gebeurde voor de ontvoering van zijn vader, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog als volgt beargumenteerd dat verzoekers stelling dat zijn ooms in een ver verleden voor het ANA werkten op zich onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde:

"• U legde geen enkel document neer om te staven dat uw ooms in het leger werkten, waardoor het niet meer dan een blote bewering blijft. U bleek bovendien amper iets over deze ooms te weten. U wist niet in welk korps ze dienden en ze overleden allebei reeds voordat u geboren was (NPO, p. 17). U haalde op geen enkel moment een vrees aan die gelinkt was aan het feit dat uw ooms in het verleden mogelijks voor het leger werkten.

• Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat familieleden van personen die tot het Afghaanse leger behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat u mogelijks een ver familielid bent van een vroeger lid van het Afghaanse leger, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat deze zélf te maken heeft gekregen met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken."

Verzoeker laat gelden dat hij afkomstig is van een "overheidsgezinde familie" en haalt informatie aan waaruit blijkt dat personen die banden hadden met de voormalige Afghaanse regering en hun familie een risico lopen. Hij maakt evenwel nog steeds niet aannemelijk dat zijn ooms en broer voor de voormalige overheid werkten. Hoe dan ook kan uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijken dat er in Afghanistan actueel sprake is van groepsvervolging waarbij (familieleden van) personen die vroeger tot de voormalige Afghaanse overheid behoorden te maken krijgen met vergeldingsacties. Het loutere feit dat verzoeker een familielid zou zijn van leden van het ANA is dan ook onvoldoende om een nood aan

bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Bijgevolg moet een persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke nu, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld, geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“• *De door u neergelegde taskara's van uzelf, uw broer en uw vader zijn louter kopies die slechts een beperkte bewijswaarde hebben (cf. supra). Hetzelfde geldt voor het schoolboekje dat u neerlegde.*

• *Uit de foto's die u neerlegde van uw broer in het leger blijkt niet dat de afgebeelde persoon daadwerkelijk uw broer is. U wist niet hoe uw moeder precies aan die foto's geraakt was en kon niet zeggen of het ging om foto's die op een geheugenkaart stonden dan wel om afgedrukte foto's die uw moeder thuis gevonden had (NPO, p. 19). U kon bovendien niet op een coherente manier uitleggen hoe het komt dat u geen enkele foto van uzelf samen met uw broer kan neerleggen (NPO, p. 20). Het komt bevreemdend over dat u niet over dergelijke foto's beschikt, temeer daar uw broer volgens uw verklaringen regelmatig voor een langere periode thuis verbleef (cf. supra). U legde overigens na afloop van het persoonlijk onderhoud ook geen enkele foto neer waar u of uw broer samen met uw vader op te zien zijn en dit ondanks het feit dat u hier tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet naar werd gevraagd (NPO, p. 20).*

• *De door u neergelegde kopie van het legerboekje van uw broer kadert in een ongeloofwaardig relaas en heeft daardoor weinig bewijswaarde. Er dient in dit verband ook gewezen te worden op de geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten (cf. supra).*

• *Het attest van het Rode Kruis dat u neerlegde bewijst niet dat uw broer in het Afghaans nationaal leger zat en ook niet dat jullie door de taliban werden bedreigd. Dat uw broer mogelijks vermist is geraakt bij de reis vanuit Afghanistan, is betreurenswaardig maar voor de inhoud van deze beslissing niet relevant.”*

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Het document “*The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)*” dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), heeft geen betrekking op zijn persoon en werpt bijgevolg geen ander licht op de voorgaande vaststellingen en overwegingen.

De arbeidsovereenkomsten die verzoeker bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) en aanvullende nota (aanvullende nota verzoeker, stukken 4 en 5) voegt, hebben net zoals de drie getuigenissen die hij bij zijn aanvullende nota voegt (*ibid.*, stukken 1, 2 en 3) betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet. Uit de e-mails van een stafmedewerker van de dienst “*Restoring Family Links*” van het Rode Kruis die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (*ibid.*, stuk 6) kan niet worden afgeleid dat zijn broer in het ANA zat en dat hij en zijn broer door de taliban werden bedreigd. Zo hieruit kan worden afgeleid dat verzoekers broer vermist is, wordt niet ingezien wat de relevantie daarvan is voor de beoordeling van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn problemen met en vrees voor de taliban omdat hij had gemeld dat zij een mijn onder een brug hadden geplaatst en deze mijn onschadelijk werd gemaakt en omwille van het werk van zijn broer en ooms bij het ANA niet aannemelijk.

In zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota gaat verzoeker ook nog in op het risico op vervolging omwille van zijn leven in het Westen.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen

controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering

of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de "Country Guidance" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

De Raad benadrukt dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn leeftijd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn leven in en vertrek uit Afghanistan.

Dit neemt niet weg dat de bestreden beslissing op dit punt nog de volgende pertinente overwegingen bevat: *"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.*

Zo moet worden vastgesteld dat u tot eenentwintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U ging negen jaar lang naar school in Afghanistan en volgde ook koranles (NPO, p. 7 en p. 8). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Uw advocate haalde verder nog aan dat u verwesterd bent, dat u uit een familie komt die een sterk antitalibansentiment koestert en dat u al Nederlands spreekt. Uzelf stelde echter dat uw religie nog steeds de islam is en u ontkende verwesterd te zijn (NPO, p. 22). U heeft respect voor de regels in België, maar er is niets aan u veranderd (NPO, p. 22). U heeft geen andere ideeën sinds u uit Afghanistan in België kwam wonen. U gaat ook niet naar school in België omdat u op de wachtlijst terecht kwam en er nog geen plaats voor u is. Uw vrienden in Sint-Niklaas zijn allemaal Afghanen (NPO, p. 22).

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst."

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door er in zijn verzoekschrift op te wijzen dat hij uit Afghanistan vertrokken is in augustus 2021 en dat hij inmiddels meer dan twee jaar uit Afghanistan weg is en sindsdien grotendeels in Europese landen verbleven heeft, waaronder het grootste deel in België. De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker enkele jaren in het Westen heeft verbleven en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd

is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, temeer daar hij daar nog een netwerk heeft.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker nog dat hij hier een uitgebreid netwerk heeft uitgebouwd en dat hij werkt in een restaurant. In zijn aanvullende nota vult hij aan dat hij daarnaast ook werkt voor een schoonmaakbedrijf. Ter staving van zijn werkzaamheden voegt hij bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota verschillende arbeidsovereenkomsten en getuigenissen van collega's. Hij meent dat hieruit blijkt dat hij hard werkt en zich duidelijk openstelt voor de Belgische samenleving. Hoewel het lovenswaardig is dat verzoeker in België werkt en dit aantoonst dat hij zich op deze korte tijd in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn werk in België dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Verzoeker laat voorts na zijn beweringen in zijn verzoekschrift dat hij al een relatie heeft gehad met een Belgisch meisje – in zijn aanvullende nota heeft hij het over een vriendin van Oekraïense nationaliteit –, dat hij minder strikt is in zijn geloof dan in Afghanistan, dat hij alcohol drinkt en dat hij zich ook ingeschreven heeft in een school waar hij de Nederlandse taal kan leren verder uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de landsgrenzen en de controleposten op het Afghaans grondgebied streng bewaakt worden door de taliban, wijst de Raad er op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdentificeerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog over de controles die de taliban zouden uitvoeren op onder andere de *smartphones* van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen te wissen uit zijn *smartphone*.

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift over het talibandiscours, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoonst dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen

die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen jongeman van minstens 24 jaar die slechts twee en een half jaar in België is en in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er negen jaar naar school is gegaan, er koranles heeft gevolgd en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor de taliban omdat hij had gemeld dat zij een mijn onder een brug hadden geplaatst en deze mijn onschadelijk werd gemaakt en omwille van het werk van zijn broer en ooms bij het ANA niet aannemelijk maakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024. Verzoeker wijst dan ook niet dienstig op zijn jonge leeftijd en zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan als risico verhogende factoren.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN